

ting i veien, og, om der end er blevet sparet nogle smaa Summer, saa er der dog ikke skeet nogen egentlig alvorlig Besparelse, som kunde have nogen større Betydning for Statshuusholdningen. Ibetmindste erindrer jeg ikke nogen saadan for Diebliffet. Nu er der Mange, som have meent, at et Punkt, hvor der i alt Fald kunde iwaerksaettes en større Besparelse, var paa Administrationen, og der er ogsaa blevet gjort forskjellige Forsøg i denne Retning, men jeg maa desværre tilføie, at hidtil har heller ikke noget af disse Forsøg været kronet med Held, idet der altid har været deelte Meninger i saa Henseende. Snart har det været det ene Thing, der har gjort Indvendinger, snart det andet, snart har det været Regjeringen, eller der er i selve Thinget kommet saa stor Uenighed frem, at det har hindret Opnaaelsen af noget Resultat. Nu synes det Samme at ville gjentage sig med det foreliggende Forslag, idet der ogsaa nu gjør sig meget forskjellige Meninger gjældende med Hensyn til det. Jeg vil imidlertid gjøre de Herrer, som muligvis ere tilbøielige til at tiltræde det Forslag, der er stillet af Udvalgets Fleertal, opmærksomme paa en Omstændighed, der er af Betydning, nemlig den, at vi have Finansministeren med os, hvad vi maaskee i de fleste Tilfælde ville have Vanskelighed ved, hvor der bliver Spørgsmaal om den Slags Forslag. Vel har den høitærede Finansminister sagt og erklæret, at han helst vilde holde sig til sit eget Forslag, men han har dog ved Siden deraf — vistnok i en levende Erkjendelse af, at han ikke kunde fortænke Thinget i, om det vilde tilveiebringe en Besparelse i Anledning af Forslagene til Lønningslovene — udtalt, at Fleertallets Forslag var saa moderat, saa rimeligt og i det Hele taget saa hensigtsmæssig ordnet, samt at det vilde medføre saadanne Goder ved Siden af de Ulemper, der vare forbundne med samme, at han vilde kunne gaae ind paa det. Dette synes mig at være en meget betydningsfuld Omstændighed, thi det maae de Herrer vide, at det da er hele Regjeringen, som vi have med os. Finansministeren taler nemlig i saadanne Sager

ikke blot paa sine egne Vegne, men det maa antages, at han har raadført sig om Sagen med de andre Medlemmer af Ministeriet, og det er altsaa de Mænd, der have at varetage Embedsmændenes Tarv og at sørge for, at der ikke skeer Noget imod denne, som kan svække deres Svær og Lyst for Statsstjenesten, det er de Mænd, som ifølge deres Stilling have denne Forpligtelse, der have fundet, at et Forslag af den Bestaaffenhed som det her foreliggende var acceptabelt (En Stemme: Nei!) Ja, jeg har i det Mindste ikke kunnet faae Andet ud af den høitærede Finansministers Foredrag, og jeg har heller ikke hørt noget andet af Thingets ærede Medlemmer, som har faaet anden Mening ud deraf. Naar det forholder sig, som det gjør — og det er, som jeg troer, i alt Fald hidtil ubestridt — at der ved det Forslag, som her foreligger, vil tilveiebringes en meget betydelig Besparelse for Statskassen i Tidernes Løb, saa synes det mig at være en betænkkelig Sag for Thinget at vise Forslaget fra sig. Det vil da gaae samme Veie, som saa mange andre Bestræbelser i lignende Retning ere gaaede, men samtidig forekommer det mig tillige, at vi ville komme til at staae som lidt afmægtige og med en Fornemmelse — naar vi gaae fra hinanden — af, at den Hovedbestræbelse, som vi havde vedkjendt os, og at det vigtige Hensyn, som vi i alt Fald havde forpligtet os til at tage betydelig i Betragtning, da vi kom sammen her, var blevet til Intet. Dette troer jeg ikke kan være rigtigt, og jeg kan derfor ikke Andet end tilraade det høie Thing at stemme for Fleertallets Forslag.

Timestad: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig i den størst mulige Korthed. Jeg hørte selvfølgelig med en overordentlig Interesse og megen Beundring det Foredrag, som nys blev holdt af den ærede Ordfører, men jeg kan ikke negte, at det ikke hos mig var istand til at forandre den Overbeviisning, som jeg havde dannet mig, og det forekommer mig heller ikke, at den ærede Ordfører svækkede de af de fremkomne Mod-